

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 57 PŽ-4788/2016-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ružice Omazić, predsjednice vijeća, Mirte Matić, sutkinje izjaviteljice i Božene Zajec, članice vijeća, u pravnoj stvari 1. tužitelja DOMUS JADRAN d.o.o. u stečaju, Poreč, Mate Vlašića 47a, OIB 28591266562, i 2. tužitelja VLADIMIRA BEDRINE, Poreč, Lovreča 6, OIB 11604345465, koje zastupa punomoćnik Tomislav Brajković, odvjetnik u Poreču, protiv 1. tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. Zagreb, Petrinjska 59, OIB 53056966535, i 2. tuženika RAIFFEISEN CONSULTING d.o.o. Zagreb, Petrinjska 59, OIB 93630555187, koje zastupa punomoćnica Anita Krizmanić, odvjetnica uz Rijeci, radi naknade štete, odlučujući o žalbi drugotužitelja, protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu poslovni broj P-1712/2013-42 od 15. srpnja 2014., u sjednici vijeća održanoj 30. travnja 2020.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se žalba drugotužitelja Vladimira Bedrine kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu poslovni broj P-1712/2013-42 od 15. srpnja 2014., u točkama I. 2., III. i u točki V. izreke u dijelu kojim je drugotužitelj odbijen sa zahtjevom za naknadu troškova postupka.

II. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova odgovora na žalbu u iznosu od 125.000,00 kn kao neosnovan.

r i j e š i o j e

Ukida se presuda Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu poslovni broj P-1712/2013-42 od 15. srpnja 2014., u točkama I. 1. i II. izreke i utvrđuje da je tužba tužitelja Domus Jadran d.o.o. u stečaju, povučena.

Obrazloženje

Pobijanom presudom, Trgovački sud u Rijeci, Stalna služba u Pazinu odbio je tužbeni zahtjev prvotužitelja radi isplate iznosa od 9.600.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti s pripadajućim zateznim kamatama (točka I. 1. izreke), odbio tužbeni zahtjev drugotužitelja radi isplate iznosa od 4.000.000,00 EUR, u kunsjoj protuvrijednosti s pripadajućim zateznim kamatama (točka I. 2. izreke), naložio prvotužitelju naknaditi tuženicima parnični trošak u

iznosu od 294.375,00 kn (točka II. izreke), naložio drugotužitelju naknaditi tuženicama parnični trošak u iznosu od 294.375,00 kn (točka III. izreke), odbio tuženikov zahtjev za naknadu troškova postupka u iznosu od 100,00 kn (točka IV. izreke) i odbio zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka u cijelosti, kao neosnovan (točka V. izreke).

Protiv presude tužitelji su podnijeli žalbe.

Tijekom postupka u povodu žalbe, prije nego što je ovaj sud odlučio o žalbama tužitelja, u podnesku od 13. srpnja 2015., prvotužitelj je izjavio da povlači tužbu u cijelosti. Tuženici su u podnesku od 10. lipnja 2016. pristali na povlačenje tužbe prvotužitelja Domus Jadran d.o.o. stečaju i od prvotužitelja ne zahtijevaju troškove postupka.

Stoga je primjenom odredbe čl. 193. st. 3. i 6. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14; u daljnjem tekstu: ZPP) prvostupanjska presuda ukinuta i utvrđeno je povlačenje tužbe prvotužitelja Domus Jadran d.o.o. S obzirom na to da prvotužitelj i tuženici nisu zahtijevali naknadu troškova postupka, o tim troškovima nije odlučeno (čl. 193. st. 6. ZPP-a).

U obrazloženju presude, u odnosu na tužbeni zahtjev drugotužitelja Vladimira Bedrine sud, u bitnome, navodi da on zahtjeva naknadu štete u iznosu od 4.000.000,00 EUR s osnove izmakle dobiti navodeći da mu je kao članu društva prvotužitelja i društva Goran Inženjering d.o.o. nastala šteta od strane tuženika. Tu tvrdnju obrazlaže navodima da je u svojstvu odgovorne osobe društva Będrina d.o.o., prvotužitelja i Goran Inženjering d.o.o. pregovarao s tuženicama na okolnost sklapanja Sporazuma osiguranju stjecanjem založnog prava na nekretnini i sukladno obećanjima tuženika smatrao je da će doći do deblokade Goran Inženjeringa d.o.o. i da će tuženici plasirati dogovoreni novčani iznos od 8.000.000,00 kn radi deblokade poslovanja društva Goran Inženjering d.o.o. u kojima tužitelj ima poslovne udjele. Zato je drugotužitelj u svojstvu odgovorne osobe Goran Inženjering d.o.o. sklopio Ugovor o pružanju konzultantskih usluga, a naknadno, 7. listopada 2008. i Sporazum o osiguranju stjecanjem založnog prava na nekretnini br. 08118010055, kojim se ugovorom u bitnom postojeće tražbine prvotuženika dodatno osiguravaju osnivanjem nove hipoteke u korist prvotuženika na nekretnini Goran Inženjeringa d.o.o. te kojim se postojeća potraživanja prvotuženika prema Goran Inženjeringu d.o.o. dodatno osiguravaju ovršnom klauzulom u korist prvotuženika prema tužiteljima kao sudužnicima. Ocjenom izvedenih dokaza sud je utvrdio da je osnovan prigovor nedostatka aktivne legitimacije drugotužitelja jer on ne može u svojstvu fizičke osobe, člana društva, potraživati od tuženika naknadu izmakle dobiti u svoje ime, već taj zahtjev može postaviti jedino društvo koje je navodnom štetnom radnjom pretrpjelo štetu, odnosno Goran Inženjering d.o.o. Poreč. S obzirom na to da članovi društva s ograničenom odgovornošću ne odgovaraju za obveze društva prema čl. 385. st. 2. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj: 152/11, 111/12, 68/13, 110/15 i 40/19; dalje: ZTD), oni ne mogu niti izravno stjecati prava prema trećim osobama umjesto društva. Zbog nedostatka aktivne legitimacije drugotužitelja, tužbeni zahtjev je odbijen kao neosnovan. O troškovima postupka odlučeno je primjenom čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a.

Protiv presude žalbu je podnio drugotužitelj, navodeći, u bitnome, da drugotužitelj nije zahtijevao naknadu štete u vidu izmakle dobiti koji bi eventualno moglo zahtijevati društvo Goran Inženjering d.o.o., već zahtjeva naknadu štete na ime izmakle dobiti koju bi imao kao vlasnik i član društva svih navedenih društava koji su potpisali predmetni Sporazum. Upravo

zbog prijevornog postupanja tuženika drugotužitelj je kao odgovorna osoba Goran Inženjering d.o.o. dodatno osigurao postojeće tražbine tuženika prema društvima Bedrina d.o.o. i Domus Jadran d.o.o. davanjem dodatnog osiguranja u vidu jedne nove i neopterećene nekretnine u vrijednosti preko 2.000.000,00 kn. Tuženici su obećali tužiteljima nova sredstva za deblokadu računa, što tuženici nisu ispunili. Zbog navedenog tužitelju je nastala šteta jer je društvo Goran Inženjering, d.o.o. u kojem je tužitelj i član društva i odgovorna osoba ostalo bez vrijedne nekretnine prijevornim postupanjem tuženika. Prema tome, pogrešno je utvrđenje da je navedenu štetu moglo tražiti samo društvo Goran Inženjering d.o.o., ali ne i tužitelj koji je član toga društva.

U odgovoru na žalbu tuženici osporavaju žalbene razloge ponavljajući tvrdnje istaknute u prvostupanjskom postupku iznesene na okolnost nedostataka aktivne legitimacije drugotužitelja. Traže naknadu troška sastava odgovora na žalbu u iznosu od 125.000,00 kn.

Žalba nije osnovana.

Presuda je ispitana u granicama razloga navedenih u žalbi i sukladno čl. 365. st. 1. i 2. i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (čl. 356. ZPP-a).

Predmet spora je drugotužiteljev zahtjev za isplatu naknade štete u iznosu od 4.000.000,00 kn, zbog štete koja je nastala društvima Bedrina d.o.o., Domus Jadran d.o.o. i Goran Inženjering d.o.o. u kojima je on bio nositelj poslovnih udjela i član uprave, sklapanjem Sporazuma o osiguranju stjecanjem založnog prava na nekretnini br. 08118010055, kojim se ugovorom u bitnom postojeće tražbine prvotuženika dodatno osiguravaju osnivanjem nove hipoteke u korist prvotuženika na nekretnini Goran Inženjeringa d.o.o. i tražbina 1. tuženika prema Goran Inženjeringu d.o.o. dodatno osiguravaju ovršnom klauzulom u korist prvotuženika prema tužiteljima kao sudužnicima, jer tuženici unatoč sklapanju Sporazuma nisu „plasirali dogovoreni novčani iznos od 8.000.000,00 kn radi deblokade poslovanja društva Goran Inženjering d.o.o.“

U tijeku postupka nisu počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

Iz podataka u spisu proizlazi da su tuženici osporili aktivnu legitimaciju drugotužitelja jer drugotužitelj, Vladimir Bedrina nije ugovorna strana Sporazuma, već je taj Sporazum potpisao u svojstvu odgovorne osobe, direktora društva Bedrina d.o.o., Domus Jadran d.o.o. i Goran inženjering d.o.o. Pravilnom ocjenom izvedenih dokaza, koje je sud ocijenio prema čl. 8. ZPP-a, sud je pravilno zaključio da drugotužitelj nema aktivnu legitimaciju radi naknade ugovorne štete jer on nije ugovorna strana Sporazuma.

Suprotno žalbenim navodima potpisivanje Sporazuma od strane drugotužitelja ne čini ga ugovornom stranom jer je on potpisao Sporazum u svojstvu odgovorne osobe pravnih osoba koje su ugovorne strane u tom poslovnom odnosu. Na taj način drugotužitelj je u okviru vođenja poslova društva prema čl. 422. ZTD-a samo očitovao volju pravne osobe za sklapanje ugovora jer je to jedini način na koji pravna osoba očituje svoju volju, očitovanjem i radnjama odgovornih osoba odnosno uprave društva. Navedenim postupanjem drugotužitelj nije

preuzeo nikakva prava i obveze po predmetnom Sporazumu pa posljedično tome nema aktivnu legitimaciju za naknadu ugovorne štete, kako je to pravilno zaključio prvostupanjski sud.

Neosnovan je žalbeni navod kojim žalitelj navodi da ima aktivnu legitimaciju s osnove „izmakle dobiti koju bi drugotužitelj imao kao vlasnik društva Bedrina d.o.o., Domus Jadran d.o.o. i Goran Inženjering d.o.o. jer da mu nisu obećana sredstva za deblokadu on ne bi dao svoju najvrijedniju nekretninu“ jer ti navodi upućuju na eventualno potraživanje ugovorne strane Goran Inženjering prema tuženicima, odnosno tužitelja s osnove isplate dobiti prema Goran Inženjering primjenom čl. 406. ZTD-a, ali ne i prema tuženicima.

Žalbenim navodima žalitelj ponavlja tvrdnje istaknute tijekom prvostupanjskog postupka na okolnost kojih je sud prvostupanjski sud iznio jasne i valjane razloge. Prvostupanjski sud je pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i pravilno ocijenio osnovanim prigovor nedostatka aktivne legitimacije drugotužitelja, posljedično čemu je pravilno odbio tužbeni zahtjev.

Isto tako, pravilno je prvostupanjski sud odlučio i o troškovima postupka na temelju čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, dosudivši ih tuženicima, koji su u cijelosti uspjeli u parnici.

Zato je žalba drugotužitelja odbijena i prvostupanjska presuda potvrđena kao u izreci ove presude (čl. 368. st. 1. ZPP-a).

Tuženicima nije priznat trošak za sastav odgovora na žalbu u smislu čl. 155. st. 1. ZPP-a, jer prema ocjeni ovog suda ta parnična radnja nije bila potrebna za vođenje parnice.

Zagreb, 30. travnja 2020.

Dokument je elektronički potpisan:

RUŽICA OMAZIĆ

Vrijeme potpisivanja:

14-05-2020

08:24:26

ON:
C=HR
O=VIŠOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.6.4.97=#130D48523937333439333636353139
L=ZAGREB
S=OMAZIĆ
G=RUŽICA
CN=RUŽICA OMAZIĆ

Predsjednica vijeća
Ružica Omazić

Broj zapisa: **17895-9ef6d**

Kontrolni broj: **0b200-c67e7-8796a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=RUŽICA OMAZIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.